

РЕШЕНИЕ

№ 3276

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА**

при участието на секретаря **АННА Б. КОВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА**
Административно наказателно дело № 20221110213629 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 21-4332-022777 от 09.11.2021г., издадено от Началник Сектор в Отдел „Пътна полиция” при СДВР (ОПП - СДВР), с което на основание чл.180, ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл.19, ал.1 от ЗДвП на Д. В. К. е наложена „глоба“ в размер на 100 (сто) лева, а на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП – „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева. На основание Наредба № Из-2539 на МВР на К. са отнети и 6 контролни точки.

Срещу това Наказателно постановление е подадена жалба от Д. В. К.. В жалбата се посочва, че Наказателното постановление е незаконосъобразно и издадено в противоречие с процесуалните правила. Искане се СРС да отмени Наказателното постановление.

Пред СРС жалбоподателят Д. В. К. не се явяват и не взема становище по спора. Спрямо нея производството е протекло по реда на чл.61, ал.4 от ЗАНН.

Въззиваемата страна Началник Сектор към ОПП – СДВР също не се явява и не изпраща представител пред СРС, който да взема становище по казуса.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

На 22.10.2021г. около 13:21 часа Д. В. К. управлявала лек автомобил „**** с рег. № **** в гр. София, по бул. „Христо Ботев“, с посока на движение от бул. „Александър

Стамболийски“ към пл. „Македония“. Непосредствено преди ул. „Владайска“ зад нея се движел полицейски автомобил, в който били свидетелите С.С. и *** – служители на ОПП - СДВР. Те видели, че К. управлява моторното превозно средство (МПС) по трамвайните релси и предприели спиране на водача. В хода на полицейската проверка *** и *** установили, че К. няма поставен обезопасителен колан, с какъвто управлението от нея автомобил бил фабрично снабден. Поради това свидетелят С. (в присъствието на А.) съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия ГА с № 538294 от 22.10.2021г. срещу Д. В. К. - за това, че на 22.10.2021г. около 13:21 часа в гр. София, по бул. „Христо Ботев“, с посока на движение от бул. „Александър Стамболийски“ към пл. „Македония“, Д. В. К. е управлявала лек автомобил „**** с рег. № ****, като непосредствено преди кръстовището с ул. „Владайска“ № 1 жалбоподателката не пропуска движещото се по пътя с предимство релсово пътно превозно средство, както и че водачът не е поставил обезопасителен колан по време на движение при наличието на такъв в автомобила. В Акта е посочено, че Д. В. К. е нарушила чл.19, ал.1 от ЗДвП и чл.137а, ал.1 от ЗДвП. Актът е връчен на Д. В. К. срещу подпис на дата 22.10.2021г.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка, като описаната в него, срещу Д. В. К. е издадено процесното Наказателно постановление № 21-4332-022777 от 09.11.2021г., с което Началник Сектор в ОПП - СДВР на основание чл.180, ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение по чл.19, ал.1 от ЗДвП е наказал Д. В. К. с „глоба“ в размер на 100 лева и на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП - с „глоба“ в размер на 50 лева. На основание Наредба № Из-2539 на МВР на К. са отнети и 6 контролни точки.

Това Наказателно постановление е връчено на Д. В. К. на 07.10.2022г. и е обжалвано с жалба, подадена на 12.10.2022г.

*Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни и писмени **доказателства**, а именно : показанията на свидетелите С.С. и ***; АУАН Серия ГА с № 538294 от 22.10.2021г.; справка картон на водача; Заповед на Директора на СДВР с № 513з-9368 от 03.06.2020г.; Заповеди на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-13318 от 23.10.2019г. и с № 8121з-515 от 14.05.2018г.*

Показанията на свидетелите *** и *** следва да се кредитират от съда, тъй като са относими, информативни и намират опора не само помежду си, но и в АУАН. Освен това разказът на тези свидетели се характеризира като последователен, непротиворечив, непредубеден и достоверен.

Констатациите от АУАН относно мястото, посоката на движение и липсата на обезопасителен колан на водача намират потвърждение в показанията на свидетелите *** и ***. Поради това в тази част следва да се кредитира Актът. В частта относно твърдението в АУАН, че водачът на МПС-то не пропуска движещото се по пътя с предимство релсово превозно средство, констатациите от Акта не намират опора в кредитираните по-горе гласни доказателства, тъй като от тях се установява единствено, че К. управлява МПС по

трамвайните релси, но не и че на релсите е имало релсово превозно средство, което К. не е пропуснала. Поради това в тази част СРС не дава вяра на Акта.

Настоящият съдебен състав кредитира справката картон на водача, тъй като е писмен документ, издаден от държавен орган и разполагащ с доказателствената сила за удостоверените в него обстоятелства. От справката картон на водача се установяват предишните нарушения по ЗДВП на жалбоподателя.

Съдът дава вяра и на наличните по делото Заповеди на Министъра на вътрешните работи и на Директора на СДВР, тъй като това са официални документи, издадени от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това СРС приема, че Даниела Димитрова Дескова е заемала длъжността Началник на 03 Сектор „Административно обслужване“ към ОПП – СДВР, а св. С. е заемал длъжността „младши автоконтрольор“ в ОПП – СДВР. От Заповед № 8121К-13318 от 23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи и точка 2.6. от Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи става ясно, че Даниела Дескова като Началник Сектор в ОПП – СДВР е била оправомощена да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. От Заповед № 513з-9368 от 03.06.2020г. и точка 1.2. от Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи се доказва, че С.С. е имал правото да съставя АУАН, вкл. и процесния Акт. Всичко това означава, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са съставени и издадени от оправомощени лица.

*При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ съдът достига до следните **правни изводи** :*

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Жалбата е депозирана в преклузивния процесуален срок и изхожда от легитимирана страна в процеса. Поради това жалбата се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

На първо място настоящият съдебен състав намира, че от направения по-горе анализ на приложените по делото Заповеди на Директора на СДВР и на Министъра на вътрешните работи следва, че конкретните АУАН и НП са издадени от оправомощени лица.

В случая се твърди, че и двете нарушения са извършени на 22.10.2021г. Доколкото АУАН е съставен на същата дата /22.10.2021г./, съдът приема, че са спазени и 3-месечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН, и 1-годишният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Между датите на съставяне на Акта /22.10.2021г./ и датата на издаване на Наказателното постановление /09.11.2021г./ е изтекъл срок по-малък от 1 месец. Поради това съдът приема, че в случая са спазени и сроковете по чл.34, ал.3 от ЗАНН и чл.52, ал.1 от ЗАНН.

Конкретният АУАН е подписан от актосъставителя и от един свидетел, който е присъствал при установяване на нарушенията и при съставянето на АУАН. Видно от съдържанието на Акта той е бил съставен пред нарушителя и му е връчен екземпляр от него срещу подпис на 22.10.2021г. Поради това съдът приема, че Актът е съставен при спазване

на изискванията на чл.40, ал.1 от ЗАНН, както и на чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН. Доколкото в НП фигурира подпис и дата на връчване на Наказателното постановление, съдът приема, че е спазен и чл.58, ал.1 от ЗАНН.

По отношение на нарушението по чл.19, ал.1 от ЗДвП :

Съгласно чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН Акът и Наказателното постановление следва да съдържат пълно и точно описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено. Съгласно чл.42, т.5 от ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН – Акът и Наказателното постановление следва да отразяват и законните разпоредби, които са нарушени. Същевременно следва да е налице съответствие в Акта, в НП и помежду им по отношение на словесното и цифровото описание на нарушението, тъй като само така би се обезпечило правото на жалбоподателя да може да разбере за какви нарушения е наказан и да може да организира ефективно защитата си. Досежно нарушението по чл.19, ал.1 от ЗДвП посочените по-горе изисквания не са изпълнени поради следните съображения :

В Акта и в Наказателното постановление е посочено с думи, че Д. В. К. управлява лек автомобил и не пропуска движещото се по пътя с предимство релсово ППС. Това поведение е квалифицирано като нарушение по чл.19, ал.1 от ЗДвП.

Член 19, ал.1 от ЗДвП гласи : „Когато релсов път е разположен върху платното за движение, водачите на пътни превозни средства, които се намират върху него, са длъжни да го освободят по възможно най-бързия начин при приближаване на пътно превозно средство от редовните линии за обществен превоз на пътници, за да го пропуснат да премине.“. В конкретните АУАН и НП не е посочено с думи дали управяваният от К. автомобил е върху релсите. Това /като фактология/ се установява едва в хода на производството пред СРС от показанията на свидетелите *** и ***. Но в Акта и в Наказателното постановление такива факти не са изложени и срещу тях К. не се е защитавала. Поради това, ако бъде прието нарушението за установено, ще се допусне съществено процесуално нарушение, свързано с правото на защита на наказаното лице, тъй като със съставянето на Акта и при издаване на Наказателното постановление на К. не е било вменено, че управлява МПС върху релсов път. На следващо място - в АУАН и НП не е изрично посочено дали има и какво релсово превозно средство, както и дали то приближава, каквото е изискването на чл.19, ал.1 от ЗДвП. Не е посочено и дали К. е предприела действия за освобождаване по „възможно най-бързия начин“ на релсовия път. Това означава, че в АУАН и НП не са посочени съставомерни елементи от фактическия състав на деянието по чл.19, ал.1 от ЗДвП, което означава, че има несъответствие между словесното и цифровото описание на нарушението по точка 1 от АУАН и НП. Допуснато е нарушение на чл.42, т.4 от ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Акът и Наказателното постановление са останали с непопълнена фактология, поради което съдът приема, че са налице основания за отмяна на коментираната тук част от Наказателното постановление на формално основание.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че и при решаване на спора по същество са налице основания за отмяна на точка 1 от НП. В случая нито е посочено в Акта,

ното е доказано по делото на процесното място върху трамвайните релси да е имало релсово превозно средство и същото да се е приближавало, което да е налагало освобождаване по „възможно най-бързия начин“ на релсовия път от страна на автомобила на К.. От кредитираните от съда свидетелски показания се установява единствено, че Д. К. е управлявала лек автомобил в гр. София, по бул. „Христо Ботев“, с посока на движение от бул. „Александър Стамболийски“ към пл. „Македония“ върху трамвайните релси. Отделен е въпросът, че К. не се е защитавала срещу тези факти от началото на административното производство срещу нея, но дори и да беше – доколкото самото ситуиране на лек автомобил върху трамвайните релси, без данни за приближаващо движение на релсово превозно средство в същия момент и без данни за бездействие от страна на водача на лекия автомобил, не би могло да се приеме, че е реализиран от обективна страна съставът на нарушението по чл.19, ал.1 от ЗДвП. Поради това СРС приема, че в случая обвинението по чл.19, ал.1 от ЗДвП не е доказано от обективна страна, което е още едно /допълнително/ основание съдът да отмени точка 1 от НП.

По отношение на нарушението по чл.137а, ал.1 от ЗДвП :

След служебна проверка съдът установи, че в коментираната тук част от Акта и Наказателното постановление е налице съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. С думи в АУАН и в НП е записано, че водачът не е поставил обезопасителен колан по време на движение при наличието на такъв в автомобила. Задължението на водача на МПС да бъде с поставен колан по време на движение е прогласено в чл.137а, ал.1 от ЗДвП, а в ал.2 на същия член са посочени изключенията, при които не е налице задължение за поставяне на обезопасителен колан по време на движение от изрично и изчерпателно посочени в разпоредбата лица. По аргумент на противното всички лица, които не попадат в персоналния обхват на чл.137а, ал.2 от ЗДвП имат задължение за поставяне на обезопасителен колан по време на движение. Аргумент в тази насока е и правилото, че правилата, които въвеждат изключения не подлежат на разширително тълкуване. В Акта и в Наказателното постановление не е посочено, а и по делото не са събрани доказателства, сочещи, че К. е лице измежду посочените в чл.137а, ал.2 от ЗДвП. Нарушението е ясно, точно и недвусмислено описано с думи и в съответствие с дадената му правна квалификация. За пълнота на изложението следва да се посочи, че в АУАН и НП е записано, че К. е управлявала лек автомобил. Това включва данни, както за качеството на „водач“ на нарушителя, така и данни за категорията на МПС, което е управлявала - в предвид общоизвестния факт, че леките автомобили не са с повече от 8 места за сядане /без мястото за сядане на водача/ и са без място за стоящи пътници, което изключва категориите по чл.149, ал.1, т.2, б. „б“ и „в“ и т.3 от ЗДвП. Настоящият съдебен състав не счита, че в случая е налице бланкетна норма, тъй като чл.137а, ал.1 от ЗДвП не препраща към друга правна норма, а използва терминологията от ЗДвП за категориите МПС.

От всичко изложено по-горе следва изводът, че в хода на това административно – наказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до реално ограничаване правото на защита на наказаното лице и невъзможност К. да

разбере в какво точно е обвинена в пункт 2 от Акта и Наказателното постановление, тъй като там фигурират всички правно значими обстоятелства за съставомерността на деянието по чл.137а, ал.1 от ЗДвП. Поради това този съдебен състав счита, че в хода на административно – наказателното производство са били спазени изискванията на чл.42 от ЗАНН, респ. чл.57, ал.1 от ЗАНН касателно нарушението по чл.137а, ал.1 от ЗДвП. Не са налице основания за отмяна на точка 2 от НП на формално основание и тази част от спора следва да бъде разгледана по същество.

От събраните по делото доказателства (основно от показанията на свидетелите *** и ***, както и от АУАН) се доказва, че на 22.10.2021г. около 13:21 часа в гр. София по бул. „Христо Ботев“, с посока на движение от бул. „Ал. Стамболийски“ към пл. „Македония“ жалбоподателят Д. К. е управлявала лек автомобил „Мерцедес ЦЛА 220 ЦДИ“ с рег. № ****. Това превозно средство е било оборудвано с обезопасителен колан, но въпреки това същият не е бил поставен и използван по предназначение от водача на автомобила. Това обстоятелство е било възприето от полицейските служители С.С. и ***, поради което е и било възпроизведено в съставения на място Акт. Гореизложеното показва, че водачът на лекия автомобил Д. К. не е използвала обезопасителен колан по време на движение на автомобила, макар последният да е бил оборудван с такъв. Това означава, че жалбоподателят доказано е осъществил от обективна страна нарушението по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

От субективна страна К. е извършила това нарушение виновно – при форма на вината пряк умисъл. Тя е съзнавала, че автомобилът е оборудван с обезопасителен колан и че следва да го постави на съответното място, но не е сторила това. Поради тези обективни данни СРС счита, че Д. К. е съзнавала обществено – опасния характер на деянието си, предвиждала е настъпването на обществено-опасни последици и пряко ги е целяла.

С оглед доказаността на нарушението по чл.137а, ал.1 от ЗДвП от обективна и субективна страна на водача на МПС следва да се наложи административно наказание. На основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП водач, който не изпълнява задължението за използване на предпазен колан и в този смисъл нарушава чл.137а, ал.1 от ЗДвП се санкционира с „глоба“ в твърд размер - 50 лева. Поради това в случая наличието на смекчаващи или отегчаващи отговорности обстоятелства е ирелевантно, тъй като за въпросното нарушение законодателят е предвидил санкция в точно определен отнапред размер, който съвпада с посочения в НП размер на наказанието за нарушението по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл.6, ал.1, т.10 от Наредба на МВР № Из-2539 от 17.12.2012г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (на кратко Наредба № Из-2539 на МВР – ред. ДВ бр.58 от 23.07.2019г., в сила към датата на нарушението и на издаване на НП) за неизпълнение на задължението за използване на предпазен колан (т.е. за нарушение на чл.137а, ал.1, вр. чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП) – на нарушителя се отнемат и 6 контролни точки. След март 2023г. броят на точките, които се отнемат за това нарушение вече е 10, но с оглед принципа да не се влошава положението на жалбоподателя, следва да се приложи нормата, която е по-

благоприятна за дееца, т.е. действащата при извършване на нарушението и издаване на НП, според която на Д. К. следва да бъдат отнети 6 контролни точки. Определеният отнапред от законодателя размер на контролните точки, които подлежат на отнемане при извършено нарушение по чл.137а, ал.1, вр. чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП не дава право на съда да преценява отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства и доколкото именно 6 контролни точки се отнемат на К. с процесното Наказателно постановление, последното следва да се потвърди и в тази му част.

Настоящото нарушение представлява типичен пример на нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП. То е формално и е довършено в момента, в който К. е управлявала МПС без поставен предпазен колан. Освен това по делото са налице данни за предишни нарушения на жалбоподателя по ЗДвП. Няма изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Поради това случаят не следва да се приема за маловажен и съответно не следва да се прилага чл.28 от ЗАНН.

Водим от всичко изложено до тук настоящият съдебен състав прие, че точка 1 от процесното Наказателно постановление следва да се отмени, а точка 2 от атакуваното Наказателно постановление следва да се потвърди.

По делото не са представени доказателства от която и да било страна за плащане на разноски, нито има направени искания за присъждане на такива. Поради това настоящият съдебен състав не следва да се произнася по въпроса за разноските.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ точка 1 от Наказателно постановление № 21-4332-022777 от 09.11.2021г., издадено от Началник Сектор към Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.180, ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение по чл.19, ал.1 от ЗДвП на Д. В. К. е наложена „глоба“ в размер на 100 (сто) лева.

ПОТВЪРЖДАВА точка 2 от Наказателно постановление № 21-4332-022777 от 09.11.2021г., издадено от Началник Сектор към Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП на Д. В. К. е наложена „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са й отнети 6 контролни точки.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____